

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **ŠJK, s.r.o.**, so sídlom v Rakovej 1445, zastúpeného JUDr. Jozefom Varmusom, advokátom Stilo s.r.o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, proti žalovanému **M. H.**, bývajúcemu v Č., zastúpenému JUDr. Ladislavom Ščurym, advokátom so sídlom v Čadci, Mierová 1725, **o zriadenie vecného bremena za náhradu, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 14 C 77/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 4. mája 2011 sp. zn. 5 Co 123/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 43,09 €, k rukám JUDr. Jozefa Varmusa, advokáta Stilo s.r.o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline označeným uznesením potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Čadca z 8. februára 2011 č. k. 14 C 77/2010-133, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie spočívajúce v zákaze žalovanému predbežne brániť žalobcovi v prevádzkovaní predajne Stavebniny na parcelách KNC č. X. - ostatné plochy o výmere 477 m², KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 441 m², KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 20 m², KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 25 m², KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 m², KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 229 m², KNC č. X. - trvalé trávne porasty o výmere 550 m², KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 736 m², KNC č. X. - ostatné plochy o výmere 6 m² a KNC č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 381 m², ktoré sú zapísané na LV č. X. v katastrálnom

území Čadca, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 14 C 77/2010. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia, keď žalobca osvedčil existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, nakoľko opakovaným konaním žalovaného dochádza k rušeniu žalobcu v prevádzkovaní predajne Stavebnín v takom rozsahu, ktorý spôsobuje žalobcovi škodu. Zároveň odvolací súd konštatoval, že nariadením predbežného opatrenia v tomto rozsahu nebude neprimerane zasiahnuté do práv žalovaného, keďže jeho povinnosťou bude len zdržať sa konania, ktorým by bránil prevádzkovaniu predajne Stavebnín. Poukázal tiež na dočasnosť trvania nariadeného predbežného opatrenia, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. Prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. keď tvrdil, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Považoval ho za absolútne nepreskúmateľné, nezdôvodňujúce bránenie mu v užívaní jeho vlastníctva, ktorého nedotknuteľnosť garantuje Ústava SR. Namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov v otázke splnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia, čím došlo k zásahu do vlastníckeho práva dovolateľa. Vzhľadom na uvedené dôvody žiadal uznesenie krajského súdu spolu s uznesením okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca považoval dovolanie žalovaného za neprípustné a nedôvodné, preto ho žiadal zamietnuť. Mal za to, že bola preukázaná potreba dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi konania, preto súdy správne rozhodli o nariadení predbežného opatrenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované vo vyššie citovanom ustanovení ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania žalovaného je preto v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad a/ nedostatku právomoci súdu, b/ spôsobilosti byť účastníkom konania, c/ riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, d/ o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, e/ prípad absencie návrhu na začatie

konania, hoci bol podľa zákona potrebný, f/ odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať, či g/ rozhodovania vylúčeným sudcom, prípadne konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutie o predbežnom opatrení, v ktorej veci je inak dovolanie v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčené. Právne relevantné ale nie je samo tvrdenie dovolateľa, že k vade takejto povahy došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že v konaní takáto vada skutočne nastala.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ mal za to, že uznesenia súdov nižších stupňov o predbežnom opatrení neboli presvedčivé a dostatočne odôvodnené, čím došlo k porušeniu jeho ústavných práv (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a čím mu bola odňatá možnosť pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ namieta nedostatky dôvodov dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho i prvostupňového súdu, dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.) a vzťahuje sa primerane aj na uznesenie (§ 167 ods. 2 O.s.p.). Táto primeranosť znamená, že pri uznesení o nariadení predbežného opatrenia, aj s prihliadnutím na dočasnosť takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitostí jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. Tento záver podporuje aj znenie § 76 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého, ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými

a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenia súdov nižších stupňov o predbežnom opatrení požiadavku na riadne a dostatočné odôvodnenie splňajú. Prvostupňový súd stručne opísal rozhodujúci stav veci a poukázal na ustanovenia právneho predpisu, ktoré aplikoval. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, čo skonštatoval v odôvodnení. Uviedol akým konaním bráni žalovaný žalobcovi v prevádzkovaní predajne Stavebnín a poukázal na dočasnosť trvania predbežného opatrenia. Odvolací súd opísal obsah odvolania, preskúmal napadnuté prvostupňové uznesenie v potrebnom rozsahu, stotožnil sa s právnym názorom prvostupňového súdu, že žalobca osvedčil existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy a nariadením predbežného opatrenia sa neprimerane nezasiahne do práv žalovaného. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutia súdov nižších stupňov nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené, svojvoľné a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie dovolateľovho ústavného práva v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaného.

Pokiaľ ide o námietky uvedené v dovolaní žalovaného spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, tieto by bolo možné preskúmať len v tom prípade, ak by dovolanie bolo prípustné, nakoľko dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ak by aj bol daný, sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa dovolací súd týmito námietkami nezaoberal.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 až 3 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1

O.s.p.). Žalobca podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.), preto mu dovolací súd priznal náhradu spočívajúcu v odmene JUDr. Jozefovi Varmusovi za právnu službu, ktorú poskytol tento advokát advokátskej kancelárie Stilo s.r.o. žalobcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného dňa 17. augusta 2011 vo výške $\frac{1}{2}$ základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 14 ods. 3 písm. b/ v spojení s § 14 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil súd podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky, t.j. $\frac{1}{13}$ výpočtového základu, ktorá pre rok 2011 činí 57 € a $\frac{1}{2}$ z nej predstavuje 28,5 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške $\frac{1}{100}$ výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,41 €) dáva spolu 35,91 € a po pripočítaní 20% DPH v sume 7,182 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) je náhrada trov 43,09 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. septembra 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová